

Formanden: Ja, det ærede Medlem havde, som han sagde, en særegen Anledning til at komme ind paa disse Punkter med Hensyn til de private Forstrandsejeres Stilling, men det vil dog sikkert ikke være heldigt, om vi i dette Øjeblik fordybe os altfor meget i disse Materier.

Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Rump): I Anledning af, hvad der er fremkommen fra det ærede Medlem skal jeg anføre følgende. Naar dette Andragende ikke er bleven trykt som Bilag til Betænkningen, ligger det simpelt hen i, at der ikke i det anføres andre Argumenter for de saakaldte Strandfogders Rettigheder end de, der findes i det Andragende der er fremkommen fra den forstrandsberettigede.

Jeg skal i det væsentlige søge at holde mig den højtærede Formands Bemærkninger efterrettlige, idet jeg meget beklager, at man først nu vil rejse dette Spørgsmaal. Det maa maasse være mig tilladt at gøre nogle ganske faa Bemærkninger som følge af, at Udvalget, hvem dette Spørgsmaal har ligget for, og som noje har gennemgaaet det, ikke har udtalt sig videre i Betænkningen derom, men i det væsentlige indskrænket sig til at henvise til, hvad der er fremført fra den højtærede Ministers Side. Jeg mener derfor, at det, endskønt selvfølgelig den højtærede Minister langt bedre end jeg kan stille det rette Forhold frem, dog er naturligt, at der kommer Bemærkninger frem fra Udvalgets Side. Jeg skal derfor bemærke, at man for en Forstrandsejers Vedkommende maa stelne mellem hans private Rettigheder, som følge af, at han i sin Tid har faaet overdraget denne Besøjselse fra Staten, og de almindelige Forpligtelser, som efter Lovgivningen paahvile den forstrandsberettigede, enten det nu er Staten, eller det er den private. Selvfølgelig kan man ikke, fordi der eksisterer private Forstrandsrettigheder, opstille et Princip om, at medens man for Statens Forstrands Vedkommende kan forandre Lovgivningen i Interesse af Skibsarten og de søfarende, skulle de gamle Bestemmelser blive staaende for de private Forstrands Vedkommende. En privat Forstrandsejer kan kun forlange, at han bliver stillet lige over for Lovgivningen med Staten som Forstrandsejer, og jeg tror ikke, at der i Virkeligheden kan paapises noget Eksempel paa, at hans Rettigheder ere blevne gaaet for nær. Det ærede Medlem henviste til, at disse saakaldte Strandfogder havde deres Rettigheder ved Arvefæstestøde og derfor maa have samme Ret, som den forstrands-

berettigede. Ja, selvfølgelig, men deraf følger ikke, at de skulle have de Rettigheder, som ere tillagte dem i Skoderne, nemlig ikke saafremt Forstrandsejeren har overdraget dem større Rettighed, end han selv var i Besiddelse af. Jeg skal saaledes nævne et lille enkeltstaaende Eksempel fra den omtalte Forstrand. Det hedder i Arvefæstestødet: „Arvefæsteren er endvidere berettiget til at anses som Strandfoged for den ham overdragne Del af Forstranden i Tilfælde af Indstrandinger af Skibe, hvormed levende Folk følge.“ Naar der følger levende Folk med Skibet, har han aldeles intet med det at gøre. Her have vi et Eksempel paa, at han har tilstaaet større Rettigheder, end han selv har. Der er i det hele her et Spil med Ord, idet der tales om disse Folk som „Strandfogder“. Men fordi han gør dem til det, blive de det ikke. Disse Folk have faaet Arvefæste paa hans Forstrandret, hver paa sit Stykke; men derfor blive de ikke Strandfogder i den Betydning, hvori det nævnes i Loven, hvor Forpligtelsen jo gaar langt ud over den foreskrevne Gerning i den forstrandsberettigedes Interesse, gaar ud paa at varetage særlig de søfarendes Interesse, naar der ikke er levende Folk, der følge med. For at de altsaa skulle kunne agere som Strandfogder med saadan Myndighed, er det ganske naturligt, at de skulle have Autorisation, og der ligger i Virkeligheden ikke deri nogen Indskrænkning i Forstrandsejerens Ret. Nej, disse Folk ere i Virkeligheden ikke Strandfogder, men de kaldes saa. De have dannet et Bjærgelav indbyrdes — maasse et meget fornuftigt Bjærgelav — til at foretage Bjærgninger, og der indeholdes i § 4 det fornødne, for at dette kan blive bestaaende, saalænge det opfylder sin Skyldighed. Hertil skal jeg indskrænke mig med Hensyn til Strandfogder og Bjærgelav.

Det forekom mig dernæst, at det ærede Medlem gjorde Indvending mod de ny Bestemmelser om Bjærgeløn, navnlig om det Bederlag, Bjærgelavene skulle have. Selvfølgelig maa der paa den danske Kyst gælde ensartede Regler om, hvorledes Bjærgelønnen skal fastsættes. Har den til en Tid været over $\frac{1}{3}$, og nu sættes til $\frac{1}{3}$ eller andet Beløb, maa det ogsaa gælde for den private forstrandsberettigede. Jeg tror ikke, man skal kunne paavise, at hverken den forstrandsberettigede eller de Folk, til hvem han har overdraget sin Myndighed, blive traadte for nær. Paa et enkelt Punkt er der ogsaa taget fornødne Hensyn, og det vilde paa et andet Punkt være fket, saafremt ikke Udvalget der havde foreslaaet en Forandring i Lovforlaget, som Tinget har til-